

Десять років тому
Окружний суд Фейрфакса штату Вірджинія у справах родин
та неповнолітніх

Ніна Есперанца підвела погляд на чоловіка, в руках якого опинилася її доля. Суддя Альберт Мак-Інтайр мовчки розглядав подані документи. Її коліна тремтіли під довгим дубовим столом, але дівчина сподівалася, що їй вдалося зобразити на обличчі якусь подобу ввічливого виразу. Папери заповнили, свідчення надали, — залишилося дочекатися рішення суду.

Суддя відірвався від читання, щоб подивитися на Ніну, ніби оцінив її, та нарешті озвався:

— Я готовий затвердити рішення щодо вашого позову, та перш ніж це зроблю, хочу переконатися, що ви свідомі його наслідків. Рішення не підлягає оскарженню. З цієї миті ви цілковито відповідатимете за всі свої вчинки та угоди.

Призначений судом Нінин опікун, Кол Візерс, підчепив пальцем комір сорочки.

— Вона погоджується на ці умови, ваша честь.

Візерс був адвокатом, якому суд доручив представляти Нінині інтереси. Їй було сімнадцять, тож поки не мала права самостійно подавати судові позови. Сріблясте волосся цього чоловіка, глибокі зморшки та спокійні риси свідчили про досвід. А виснажене обличчя нагадувало про багаторічний герць із непередбачуваною судовою системою в справах неповнолітніх, яка залежно від обставин могла відстоювати справедливість або нехтувати нею.

Перш ніж звернутися до дівчини, чиє життя він ось-ось мав незворотно змінити, суддя глянув на Візерса.

— Я розумію, чому ви звернулися до суду з проханням про вихід з-під опіки. А надто — з огляду на вашу чинну ситуацію.

Кілька людей, яким дозволили бути присутніми на закритому судовому засіданні, почали соватися на своїх місцях, але Ніна не зіщулилася. Після всього, що сталося, вона заприсяглася самій собі: ніколи більше не стане бранкою системи. Якщо вирок судді виявиться не на її користь, вона знову втече. І цього разу нікому не вдасться знайти її до настання вісімнадцятиліття.

— Ви довели, що в змозі піклуватися про себе, — нагадав суддя Мак-Інтайр. — Та які ваші плани на майбутнє? Чи ставите ви перед собою певну мету?

Візерс озвався швидше за дівчину:

— Ваша честь, заповнені нами документи підтверджують достроковий вступ до Університету Джорджа Мейсона. Моя підопічна також отримала стипендію і грант на оплату навчання. Вона працює неповний робочий день і житиме в гуртожитку в студмістечку, де...

Суддя підняв руку, поцятковану віковими плямами.

— Я хочу почути, що відповідь юна панянка.

Візерс намагався втрутитися, аби дівчина уникла відповіді. Вони разом зі співробітницею соціальної служби готували Ніну до слухання. Якщо суддя поцікавиться її кар'єрними планами, їй радили виголосити зворушливу промову про те, що вирішила стати медсестрою, вихователькою у дитячому садочку або приєднатися до Корпусу Миру. Суто технічно це не було брехнею. Ніна розмірковувала над усіма цими варіантами. Якусь частку секунди. А по тому збагнула, що саме робитиме решту свого життя. Та чи прийме її вибір суддя?

Візерс кóпнув її ногою під столом. Ніна знала, що саме він хоче від неї почути. Та знову ж таки, вона ніколи нічого не робила лише тому, що комусь цього кортіло.

Мабуть, саме через це її жбурляло з однієї прийомної родини до іншої.

Дівчина прийняла рішення, розправила плечі й обрала правду:

— Я вступлю до УДМ на програму підготовки фахівців у галузі кримінального правосуддя. Після випуску приєднаюся до лав поліції, підійматимуся кар'єрними сходами до посади детектива й решту життя запропорюватиму за ґрати чудовиськ, які полюють на дітей.

Візерс потер обличчя долонею. Співробітниця окружної соціальної служби похитала головою.

Ніна не зважала на її реакцію: зосередила увагу на судді:

— Це достатньо далекосяжні плани, сер?

Суддя Мак-Інтайр примружився.

— І ви й далі навідуватиметеся до психолога?

— Так, сер.

— Обставини зробили вас дуже незалежною в такому юному віці, панянку Есперанца, — відповів суддя. — Але вам слід дозволити іншим людям допомагати вам у разі необхідності. Не забувайте про це.

У судовій залі запала тиша. Всі погляди прикипіли до судді. Люди завмерли в очікуванні.

Нінині пошарпані нерви напнулися до межі. Невже вона щойно змусила чоловіка засумніватися в своїй здатності впоратися з тим, що з нею сталося? Дівчині перехопило подих.

Минула ціла вічність, перш ніж низький голос порушив тишу:

— Я задовольняю прохання.

Ніна зітхнула з полегшенням.

— Тепер перейдемо до решти формальностей. — Усмішка на дівочих вустах згасла, коли суддя урочистим тоном повів далі: — Прохання про зміну

прізвища. — Чоловік підняв угору нотаріально засвідчений документ: — Ви просите змінити ім'я з Ніна Есперанца на Ніна Геррера. У документах сказано, що ви волієте обрати собі прізвище замість того, щоб і далі користуватися призначеним. Ви зможете це зробити наступного року, по досягненні вісімнадцятиріччя. Навіщо такий поспіх?

До Візерса повернувся голос:

— Ваша честь, чинне офіційне прізвище моєї підопічній дала їй перша соціальна працівниця, коли стало зрозуміло, що в дочеріння, — чоловік кинув на дівчину винуватий погляд, — малоїмовірно.

Ніна прикипіла поглядом до зчеплених на колінах рук. У дитинстві вона не була дівчинкою з пружними білявими кучериками та яскравими синіми оченятами. І не могла похизуватися порцеляною шкірою чи рожевими щічками. Соціальні працівники ніколи не називали її милою чи сором'язливою. Натомість їй доводилося підслуховувати уривки розмов, присмачених такими словами як «свавільна» чи «норовлива». Можливо, тоді вона не зовсім розуміла їх значення, але знала, що ці риси — разом із темним волоссям, карими очима й смаглявою шкірою — вирізняють її з-поміж інших дівчаток. Тих, кого в дочеряють.

Візерс поквапився заповнити прикру паузу:

— Права голосу з цього приводу в моєї підопічній не було, і вона вважає нагоду виходу з-під опіки федерального правління штату Вірджинія слушною для обрання прізвища, відповідного її новому курсові.

Суддя вигнув кошлату брову в бік дівчини.

— Вашому новому курсові?

Ніна підняла голову, зустрілася з ним поглядом.

— Ви говорите іспанською, сер?

— Не говорю.

Дівчина глибоко вдихнула. Повна відвертість була найкращим варіантом.

— Я відшукала свою найпершу соціальну працівницю, разом із якою ввійшла до системи сімнадцять років тому.

Суддя спохмурнів.

— Мені відомі... обставини.

Обставини. Відчужений клінічний термін, вигаданий для захисту її чутливості. Суддя, напевно, вважав своє поведження люб'язним, але на те не скидалося.

Дівчинку залишили помирати в контейнері для сміття, коли їй виповнився лише місяць.

Ніна проковтнула клубок у горлі й повела далі:

— Її звать Мірна Гонзалес. Вона розповідала, що спочатку мене назвали Крихітка Джейн Доу. Мірна хотіла дати мені етнічно відповідне ім'я, тож назвала Ніною, англійським відповідником слова «ніна», що іспанською означає «дівчинка». Також вона сподівалася, що я виявлюся однією з тих, кому пощастить. Що мене в дочерить родина, де мене любитимуть. Тому вона дала мені прізвище Есперанца, а це означає «надія». — Клубок у горлі побільшав і вже заважав вимовляти останні слова: — Але мені не пощастило.

— Так, — погодився суддя Мак-Інтайр. — Вам не пощастило.

Він не намагався ставитися до дівчини поблажливо, й вона це цінувала.

— Але чому Геррера? — йому таки кортіло про це дізнатися.

— Іспанською «guerrero» означає «воїн», «боєць», а словом «guerrera» — із закінченням «а» — називають жінку.

Суддя на хвилюку замислився; нарешті в його погляді промайнуло щось подібне до розуміння:

— Діва-войовниця.

Ніна кивнула на підтвердження його слів.

— З надією скінчили, — тихо промовила вона, а потім задерла підборіддя. — Відтепер я битимуся.

Розділ 2

Сьогодні

Парк Лейк-Аккотінк, Спрінгфілд, Вірджинія

Раян Шеффер стримував збудження. У цій грі не можна втрачати голови. Він так довго й ретельно готувався до цієї миті. Надвечірнє сонце лило проміння крізь щільні крони дерев, розмальовувало бігову доріжку строкатими плямами. Теплий осінній вітерець шурхотів живоплотом, а ледь відчутні пахощі азалій дарували нетривалу полегкість після їдучого запаху поту, що ширився від Раянового найкращого друга.

Зіппо вистромив голову над кущами, щоб подивитися на бігунку.

— Он вона де. — Він притиснув до очей бінокль і сфокусувався на звивистій доріжці вздовж узбережжя озера Аккотінк. — Упізнаю її яскраво-синій топ.

— Дай-но подивитися, — Раян висмикнув польовий бінокль із Зіппових лап і цим спровокував добрячу порцію відбірної лайки. — О так, — щойно він чітко побачив її, серце несамовито загупало в грудях, — вона гаряча штучка.

Коротко підстрижене волосся бігунки змокло від поту й було не менш сексуальним за спандекс, який обліплював її м'язисте тіло. Хлопець спостерігав за ритмічними рухами ніг, що наближали дівчину до їхньої схованки. У нього аж кров закипіла.

— А ще вона маленька, — додав Зіппо. — Максимум п'ятдесят кіло. Хіба ж вона зможе відбиватися? — Він штурхнув Раяна в ребра кістлявим ліктем. — Для тебе це буде легка здобич, чуваче.

Випускник Спрінгфілдської середньої школи, Раян, уже переріс свого батька. Чотири роки на полі для американського футболу навчили його збивати з ніг бігунів. Зіппо мав рацію — він схопить її однією лівою. Після футбольних занять вони щодня приходили до парку на полювання. Сьогодні їм нарешті вдалося знайти досконалу... як там Зіппо сказав? «Здобич». Вони були мисливцями, а вона — їхньою здобиччю.

Хлопець глипнув на Зіппо.

— Ти ж не збираєшся зливатися, еге ж?

Друг схопився за промежину.

— Чуваче, повна бойова готовність.

Раян кивнув.

— Зніматимеш?

Зіппо дістав одноразовий телефон, придбаний минулого тижня.

— На нього.

Раян перший візьметься до справи, поки Зіппо стримитиме все в онлайні. Він присягався, що копам не вдасться їх відстежити. Шеффер прихопив для них лижні маски, тож щойно з нею впорається він, зможуть помінятися місцями.

Він показав другові великі пальці. Це буде епічно. Хлопець ще раз подивився в бінокль.

— Вона буде на місці десь за тридцять секунд. Нам краще зайняти свої позиції.

Друзі натягнули на голови плетені маски. Зіппо пригнувся, пропхнув телефон крізь дірку в живоплоті.

Раян присів у триточкову стійку там, де листя росло найгустіше. Вона не побачить його, поки не виявить,